

Bratia a sestry,

Ježiš povedal, že prikázanie „Milovať Boha“ je najväčšie prikázanie z celého zákona. Obsahovo je príbuzné s prvým z desiatich prikázaní: *Ja som Hospodin, tvoj Boh; nebudeš mať iných bohov okrem mňa*. Zákon - Boží ale aj ľudský - sa obyčajne považuje za niečo cudzie, čo zvonku prichádza do života človeka a núti ho robiť niečo, na čo nemá veľkú chuť, alebo naopak človeku zakazuje robiť veci, ktoré ho priťahujú.

Keby toto bolo všetko, čo vieme o Božom zákone povedať, bolo by toho veľmi málo. Bolo by to plytké a úplne prevrátené. Za normálnych okolností by malo byť prirodzené, aby človek vedel o dobrých možnostiach, ktoré Boh vložil do jeho bytosti. Kto je zaľúbený, tomu netreba osobitne hovoriť, že toho druhého má milovať. Keby s človekom bolo všetko v poriadku, nebolo by ho treba osobitným zákonom upozorňovať na to, čo je najdôležitejšie.

Tretia kapitola 1. knihy Mojžišovej opisuje názorným spôsobom, ako sa človek odcudzil od Boha. V náboženskej reči sa táto tragická udalosť nazýva hriechom. Aj ľudia, ktorí neuznávajú náboženské slovo hriech, musia pri pohľade na človeka a na svet povedať, že so svetom niečo nie je v poriadku. Tušenie alebo poznanie, že ľudstvo je vo veľmi zlom položení, je všadeprítomné.

Boží zákon obsahuje mnoho rozličných prikázaní, ale prvé a najdôležitejšie zo všetkých je to, ktoré k nám zaznelo z dnešného textu: *Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou silou*. Človek patrí k Bohu. Len v Božej blízkosti môže mať plnosť života. Preto má milovať Pána Boha celou svojou bytosťou a usilovať sa žiť v Jeho stálej blízkosti.

Prečo sa máme riadiť podľa toho, čo nám hovorí Božie slovo? Odpovedať sa dá krátko: Pretože náš život je v plnom rozsahu závislý od Pána Boha. On je základ nášho života. Žijeme len preto, že to On chce. Keď sme ohrození smrťou, jedine Boh nás môže zachrániť. Život izolovaný od Boha neexistuje, lebo Boh je jediný prameň života. Na veci nič nemení, že to mnohí nevedia, ignorujú, popierajú a proti tomu protestujú. Pravda ostáva pravdou, nech si ľudia o nej myslia čokoľvek. Preto musíme povedať: Život v Božej blízkosti je jediný spôsob pravého smrt' porážajúceho života. Nik iný a nič iné okrem trojjediného Boha nám nemôže život darovať, ale ani ho úplne zničiť.

Sú ľudia, ktorí môžu naozaj spôsobiť mnoho bolesti a utrpenia. Môžu aj zabiť telo, ale nemôžu zničiť život. Ježiš povedal: *Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo, ale dušu nemôžu zabiť*. Keby človek skutočne Boha miloval celou svojou bytosťou, nebolo by potrebné toto prikázanie. Keďže toto prikázanie je potrebné, vidno z toho, že človek sa proti nemu previňuje.

Napríklad tak, že sa formálne, slovami síce hlási k viere v Boha, ale žije si podľa seba. Proti takémuto úbohému náboženstvu zdôrazňuje náš text, že Boha treba milovať celým srdcom, celou dušou, celou silou. Boha treba milovať celým spôsobom života.

Previniť proti prvému prikázaniu sa dá aj tak, že človek robí kompromisy. Ježiš varuje pred kompromisom medzi Bohom a mamonou. Jasne povedal, že taký kompromis sa nikdy nemôže podariť: *Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone*. Mamonom môžu byť peniaze, úspech, sláva, spoločenské postavenie, telesná krása, telesná sila, atď. Niektoré z týchto vecí môžu mať pri správnom používaní rozumnú funkciu, ale u mnohých ľudí sa stávajú najvyššou hodnotou. Vtedy sa tieto veci stávajú modlami.

Aké nebezpečenstvo hrozí človeku, ktorý Bohu nedá prvé, hlavné a rozhodujúce miesto vo svojom živote? Ak svoj život postavíme na nesprávnom základe, dožijeme sa sklamaní. Nič z tohto sveta, ktorý poznáme, nemôže úplne naplniť naše životy.

V prikázani sa nápadne zdôrazňuje slovo *celý*: Boha máme milovať celým srdcom, celou dušou, celou silou. Milovaním Boha má byť bez výnimky charakterizovaná celá naša bytosť, všetko naše myslenie, všetok náš čas a každé miesto, na ktorom sa nachádzame.

Keď hovoríme o Božej všadeprítomnosti, musíme myslieť aj na toto prikázanie: Pán Boh chce byť a má byť bez výnimky všadeprítomný v celom našom živote. Myšlienka na Boha a zvrchovaný rešpekt pred Ním má preniknúť všetko, čo tvorí obsah nášho života, teda nielen nedeľné chvíle, ale aj každodenné chvíle, situácie a problémy.

To neznamená, že máme v každej chvíli spomínať Božie meno, ale znamená to, že na všetkých častiach nášho života má byť cítiť, že ich usmerňuje Boh. Zmysel modlitby, čítania Biblie, účasti na bohoslužbách, na večeri Pánovej a ostatných náboženských úkonoch je práve to, aby cez tieto príležitosti, ako cez otvorené dvere, vstupoval Boh do nášho života a prenikal do všetkých jeho oblastí.

Sme hriešni, ale Boh nás pozýva k odpusteniu. Boh je láska. Najlepšie to vidíme na Ježišovi Kristovi. Vážme si to a nech aj v našich srdciach je láska, ktorá bude zjavná na našich slovách, činoch a postojoch. Amen

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Kolosenským v 3. k.:

„Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom.“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a úcastenstvo Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.